

בבית המשפט העליון בשבתו כבית משפט לערעורים אזרחיים

ע"א 2552/11

לפני: כבוד הנשיא א' גרוניס
כבוד השופטת א' חיות
כבוד השופט נ' סולברג

המערער: ד"ר עלי ברנע

נגד

המשיב: פקיד שומה חיפה

ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה
מיום 23.11.2010 בתיק עמ"ה 906/07 שניתן על ידי
כבוד סגנית הנשיאה ש' וטרקרוג

תאריך הישיבה: ט' בניסן התשע"ג (20.03.2013)

בשם המערער: עו"ד ד"ר משה שקל; עו"ד עופר אלבוים;
עו"ד טלי יהושע

בשם המשיב: עו"ד עמנואל לינדר

פסק-דין

הנשיא א' גרוניס:

1. בית המשפט המחוזי בחיפה דחה ערעור מס הכנסה שהוגש על ידי המערער. המחלוקת בין המערער למשיב התייחסה לשנים 1998-2002. באותם שנים קיבל המערער סכומי כסף שונים מחברת בייטמן הנדסה בע"מ (להלן – החברה). המערער שימש כמנכ"ל החברה והחזיק במניות שלה. הסכומים ששולמו למערער הצטברו לכ- 15 מיליון ש"ח. המערער גרס כי מדובר בסכומים שהוא קיבל מן החברה בתור דיבידנדים, בשל היותו בעל מניות בה. לעומת זאת, המשיב סבר כי מדובר בסכומי כסף

ששולמו למערער כהכנסת עבודה, בשל היותו עובד של החברה. בית המשפט המחוזי קיבל את עמדתו של המשיב. מכאן הערער.

2. המערער החל לעבוד כמנכ"ל של החברה בתחילת שנות התשעים של המאה שעברה. מניותיה של החברה הוחזקו על ידי חברה הולנדית. ביום 28.06.1993 נעשה הסכם בין החברה ההולנדית לבין ארבעה עובדים בכירים של החברה (להלן – הסכם ההקצאה), כולל המערער. על פי הסכם ההקצאה רכשו אותם עובדים מניות בכורה של החברה. המערער רכש 52,800 מניות תמורת סכום של 63,360 ש"ח. בהסכם ההקצאה נקבע כי המניות שיקבלו העובדים תוחזקנה על ידי נאמנות בשם "בטפרו", הרשומה באיי הבתולה. במהלך השנים חילקה החברה דיבידנד לעובדים הבכירים. כאמור, בשנים 1998-2002 קיבל המערער סכום כולל של כ-15 מיליון ש"ח. ביום 30.10.2000 קיבלה האסיפה הכללית של החברה החלטה להמיר את כל מניות הבכורה של החברה למניות רגילות. בחודש פברואר 2002 נשלח למערער מכתב פיטורין. פיטוריו נכנסו לתוקף, לאחר מספר חודשים של הודעה מוקדמת, ביום 31.05.2002. ביום 29.11.2002 נעשה הסכם פרישה בין החברה לבין המערער. בהסכם נקבע כי החברה תחלק למערער דיבידנד של 2 מיליון דולר. עוד נקבע כי "בטפרו" תשלם למערער 280,000 דולר עבור מניותיו וכי הוא יקבל דמי ייעוץ בסך 100,000 דולר. בהסכם אף נקבע כי המערער יישא בתשלומי מיסים בגין מעמדו כמוכר המניות.

3. בית המשפט המחוזי פירט בפסק-דינו נתונים שונים שעל פיהם הגיע למסקנה כי יש לסווג את התשלומים שקיבל המערער כתשלומים ששולמו לו מכוח היותו עובד, ולא כדיבידנדים. בערעור טוען המערער כי בית המשפט המחוזי שגה במסקנותיו. המערער טוען כי לא היה מקום לקבל את הסיווג של התשלומים, כפי שהציע המשיב. כך טוען המערער, בין היתר, כי אם אומנם מדובר בתשלומים שיש לסווגם כשכר עבודה, הייתה חובה ליצור סימטריה באופן שהסכומים יירשמו אצל החברה כהוצאה. עוד נטען כי עם העובדים האחרים נעשה הסכם פשרה ולא הייתה סיבה להפלות את המערער לעומת העובדים האחרים. אנו סבורים כי בית המשפט המחוזי צדק בסיווג שנתן לסכומים שקיבל המערער. נביא עתה בקיצור את הטעמים, שזהים במידה רבה, לאלה שהובאו בפסק-דינו של בית המשפט המחוזי.

4. הסכם ההקצאה יצר מבנה מיוחד שעל פיו מניות הבכורה של העובדים הבכירים יוחזקו בידי נאמנות. עוד נקבע כי לאותם עובדים לא תעמוד זכות להוריש את המניות ועם סיום יחסי העבודה תהא עליהם חובה להחזיר את המניות. כאמור, במהלך השנים קיבלו המערער והעובדים הבכירים האחרים סכומים שהוגדרו כדיבידנדים.

מסתבר, כי לצורך חישוב הסכומים ששולמו לעובדים הבכירים נלקחו בחשבון רווחים של חברות אחרות בחו"ל, שהשתייכו לקבוצת החברות עליהם נמנתה החברה. הרווחים של אותן חברות בחו"ל לא נכללו בדו"חות הכספיים של החברה. המערער אף לא היה בעל מניות בחברות הזרות. אף על פי כן, הרווחים של אותן חברות נכללו בתחשיב של "הדיבידנדים". זאת ועוד, חרף העובדה שמניות הבכורה הומרו למניות רגילות בשנת 2000 המשיכו העובדים הבכירים, כולל המערער, לקבל סכומי כסף שהוגדרו משום מה כדיבידנדים. הנתונים שציינו, בוודאי בהצטרם יחד, מובילים למסקנה שנכון היה לסווג את סכומי הכסף שקיבל המערער לא כדיבידנדים אלא כתשלומים ששולמו לו אך ורק בשל היותו עובד החברה.

5. אף אין מקום לקבל את הטענה כי אם אומנם יסווגו התשלומים שקיבל המערער כהכנסת עבודה, הייתה חובה על רשויות המס לרשום את אותם התשלומים כהוצאה אצל החברה. מתברר כי בין החברה והעובדים הבכירים האחרים, שהמשיכו לעבוד בחברה, לבין רשויות המס, נעשה הסדר. על כן, מה לו למערער שילין לגבי היעדר סימטריה, כאשר נעשה הסדר שהחברה עצמה הייתה צד לו והסכימה לו. כמו כן אין לקבל את טענתו של המערער כי הוא הופלה ביחס לעובדים האחרים. מתברר, כי העובדים האחרים לא פוטרו מן החברה אלא המשיכו לעבוד בה, בניגוד למערער, וכי החברה הסכימה ליטול על עצמה את המס שאותם עובדים נדרשו לשלם בגין התשלומים ששולמו להם. במלים אחרות, מצבו של המערער שפוטר שונה לחלוטין מזה של העובדים האחרים. על כן, אין לקבל אף את הטענה שהמערער הופלה על ידי רשויות המס ביחס לעובדים האחרים.

6. המסקנה המתבקשת היא שדין הערעור להידחות וכך מוחלט. המערער יישא בשכר טרחה בסך 50,000 ש"ח.

ניתן היום, כ"ב בניסן התשע"ג (02.04.2013).

ש ו פ ט

ש ו פ ט

ה נ ש י א